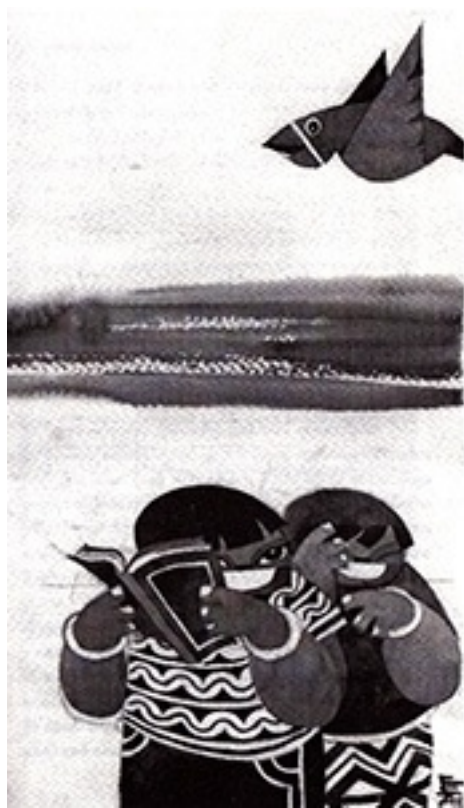

ဘယ်နှို

စံပယ်ဖြူနေ

တစ်ထောင်တန်စုံထောက်

ခုတစ်လော အယ်နီတစ်ယောက် ကျောင်းဆရာမ လုပ်မယ်လို့
မပြောတတ်တော့ဘူး။

အရင်ကတော့ ‘အယ်နီရေ၊ ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲဟေ့’လို့ တစ်ယောက်ယောက်က မေးလိုက်တာနဲ့ ‘ကျောင်းဆရာမ လုပ်မယ်’ လို့ဖြေပြီးသားပဲ။ သူတို့ မိသားစုနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့ အဒေါ်အပျိုကြီးက ကျောင်းဆရာမကိုး။ အဖြူအစိမ်းလေးဝတ်၊ ကြိမ်ခြင်းလေး ဆွဲပြီး လှလှပပ ကျောင်းသွားတာကို အယ်နီ မြင်နေရတာကိုး။ အယ်နီလည်း ကျောင်းသွားရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းက ပြန်ရောက်ရင် အယ်နီ စာကျက်ရတယ်။ ဒေါ်လေးကတော့ စာကျက်စရာ မလိုဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းဆရာမပဲ လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားတယ်။

အယ်နီ ဆရာမ လုပ်ချင်တာက စာမကျက်ချင်တာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ အဓိကတော့ ဒေါ်လေးကို အတုခိုးချင်တာပဲ။

အိမ်မှာ က အဖေပြီးရင် အယ်နီကို အလိုအလိုက်ဆုံးက ဒေါ်လေး။ ‘အယ်နီ’ ဆိုတဲ့ အိမ်နာမည်ကိုလည်း ဒေါ်လေးပဲ ပေးခဲ့တာပေါ့။ ဒေါ်လေး စာသွားသင်ဖူးတဲ့ အထက်ပိုင်းက ရွာမှာ ကလေးလေးတွေကို ‘အယ်’ လို့ နာမည်ရှေ့မှာ ထည့်ပြီးခေါ်ကြတယ်တဲ့ ။ ဒါကြောင့်ပဲ မွေးခါစ နီတာရဲလေးကတည်းက ‘အယ်နီ’ လို့ ချစ်စနိုး နာမည်ပေးခဲ့တာ။ ‘အယ်နီ’ ဆိုတာ ‘မနီ’ တဲ့ ၊ နောက်တစ်မျိုးက ‘အနီလေး’တဲ့ ။

အယ်နီကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဒေါ်လေးဟာ အယ်နီ ဘာလေးပဲ လုပ်ချင်လုပ်ချင် အလိုလိုက်တတ်တယ်။ အယ်နီကလည်း ဒေါ်လေးကို အမြဲ အတုခိုးတတ်တယ်။

ကျောင်းပိတ်ရက် လူစုပြီး ခြံထဲ ဆော့တဲ့ အခါ အယ်နီဟာ ဒေါ်လေးရဲ့ ပဝါစိမ်းအဟောင်းကို မြေကြီးပေါ်မှာ တရွတ်ဆွဲအောင် ခြုံပြီး၊ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဆရာမလုပ်တမ်း ကစားတော့တာပဲ။ သူ့ကစားဖော်

တစ်သိုက်ဖြစ်တဲ့ ကျော်ကျော်၊ ဖိုးညီနဲ့ တူးမာတို့ က ကျောင်းသား လုပ်ရတာပဲ။

ဘောင်းဘီတိုပွပွ၊ တီရှပ် အင်္ကျီအဟောင်းနဲ့ ပဝါစိမ်းခြုံထားတဲ့ အယ်နီကို ဘယ်သူမှ မရယ်ရဲကြဘူး။

‘လိုက်ဆိုကြ’လို့ စာတိုင်ပေးရင် လိုက်အော်ရတာပဲ။ ဆရာမ လုပ်ရတာ ပျင်းလာမှ သာ အယ်နီက ကစားနည်း ပြောင်းတတ်တာ။ ဖိုးညီ က စားချင်တဲ့ တာဇ်လုပ်တမ်းဟာ အယ်နီ ဆရာမ မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုမှပဲ အလှည့်ကျတတ်တယ်။

ခုတစ်လောတော့ ဆရာမကြီး အယ်နီက စိတ်ကူးပြောင်း လာပြီ။ ‘ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ’ ဘယ်သူမှ မမေးလည်း ‘သမီး ကြီးရင် ဆရာမ မလုပ်တော့ဘူး၊ စုံထောက်လုပ်မယ်’ လို့ ပြောတတ်လာတယ်။

အမှန်တော့ အယ်နီ စုံထောက် လုပ်ချင်တာဟာ သူ့ကိုကိုလေးဆီက ယူယူဖတ်ရတဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေဆီက ဓာတ်ကူးတာပဲ။ ဒေါ်လေး ကြည့်တဲ့ စုံထောက် ရုပ်ရှင်တွေဆီက ဓာတ်ကူးတာပဲ။ အယ်နီမှာ က အိမ်သားရယ်လို့ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုလေးရယ်၊ ဒေါ်လေးရယ်ပဲ ရှိတာ။ ဒီလူတွေထဲက နှစ်ယောက်တိတိက စုံထောက်ဇာတ်လမ်းတွေကိုမှ စိတ်ဝင်စားတော့ အယ်နီ စုံထောက်ဖြစ်ချင်တာ ဘာဆန်းသလဲ။

ဆန်းတာကတော့ အယ်နီ ကစားနည်းတွေပဲ။ သူ့ကစားဖော်တွေနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ အယ်နီဟာ ဆရာမ မဟုတ်တော့ဘဲ စုံထောက်လုပ်တမ်း ပြောင်းကစားတယ်။ စုံထောက်က ဘယ်သူ ရှိရမလဲ၊ အယ်နီပေါ့ . . .။

ကိုကိုလေးဆီက ဝှက်ယူလာတဲ့ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းမယ်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် ထည့်မယ်။ နေပူရင်တောင် အင်္ကျီလ

က်ရှည်ဝတ်မယ်။ ဘောင်းဘီအိတ်တစ်ဖက်ထဲမှာ တော့ ဟိုတစ်ခါ ဘုရားပွဲတုန်းက ဝယ်ထားတဲ့ သေနတ်တစ်လက် ထည့်ထားတယ်။ သေနတ်က အိတ်အပြင်ကို ထွက်နေတယ်။ ဘယ်သူမဆို မြင်နိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့အပေါင်းအဖော်တွေကတော့ မမြင်ပါဘူးလို့ ပဲအယ်နီအကြိုက် လိုက်ပြီး ပြောကြရတယ်။ စုံထောက်ကြီး အယ်နီဟာ လူစုံပြီဆို ဂိုက်ဆိုက်အပြည့်နဲ့ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်တော့တာပဲ။

အယ်နီ ဆရာမ လုပ်တုန်းက တပည့်လုပ်ခဲ့ကြရတဲ့ ဖိုးညီတို့ တစ်သိုက်ဟာ ခုတော့ တရားခံဖြစ်လိုဖြစ်၊ ရဲဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့ ။ တာဇံလေး ဖိုးညီခမျာ သူ့အမေ စက်ချုပ်တဲ့ ဆီက တောင်းယူလာတဲ့ ကျားသစ်ကွက် အစပိုင်းလေး ခါးမှာ ပတ်ပြီး မဆီမဆိုင် တရားခံ လုပ်ရတတ်တယ်။ လူသတ်တရားခံလည်း ဖိုးညီပဲ။ သူခိုးလည်း ဖိုးညီပဲ။ ကျော်ကျော်က တော့ ရဲလုပ်ရတယ်။ တူးမာကတော့ အယ်နီဆီ အမှု လာအပ်ရတယ်။

အယ်နီဟာ ရုပ်ရှင်တွေထဲကအတိုင်း သိပ်တော်တဲ့ စုံထောက်ပဲ။ ပိတောက်ပင်နောက်မှာ အမြဲပုန်းရတဲ့ ဖိုးညီကို အချိန် ခဏလေးနဲ့ တင် ဖမ်းမိတတ်တယ်။ ပိတောက်ပင်ကနေ နေရာပြောင်းပုန်းဖို့ ဖိုးညီ မပြောရဲဘူး။ တော်ကြာ ဖိုးညီ ကစားချင်တဲ့ တာဇံလုပ်တမ်းကျမှ အယ်နီက မကစားချင်တော့ဘူး ပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီခြံက သူတို့ ရပ်ကွက်မှာ အကျယ်ဆုံးခြံ၊ ဆော့လို့ အကောင်းဆုံးခြံ။ အယ်နီတို့ ခြံ . . ။

ဘာလိုလိုနဲ့ ဒီတစ်ပတ်ဆို အယ်နီ စုံထောက်ကြီး လုပ်လာတာ သုံးပတ်ရှိပြီ။ ရုပ်ရှင်ထဲ ကြည့်ဖူးသမျှ အမှုတွေလည်း ကုန်ပြီ။ ဟိုတစ်ပတ်က ဆို ကျောင်းပိတ်ရက်နှစ်ရက်လုံး ခိုးမှု တစ်ခုတည်းကိုပဲ အယ်နီ စုံစမ်းရတယ်။ တရားခံမိတာတောင် နောက်ရက်လည်း ဒီအမှုပဲ ထပ်စုံစမ်းပြန်တယ်။ တခြားသူတွေကတော့ ဒီကစားနည်းကို ငြီးငွေ့ပြီပေါ့။ အယ်နီက

သာ စိတ်ဝင်စားလို့ ကောင်းတုန်း။

"အပြင်မှာ တကယ့်အမှု လိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ" လို့ အယ်နီပြောတော့ သူ့ထက် ငါးလကြီးတဲ့ ၊ အားလုံးထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျော်ကျော်က ရယ်တာပဲ။

"ဘယ်ရမလဲ အယ်နီရ၊ ငါတို့ က ကလေးတွေပဲ ရှိသေးတာ၊ နင်လူကြီး ဖြစ်လာတော့မှ စုံထောက်သင်တန်းတက်ပြီး စုံထောက် လုပ်ရမှာ ပေါ့ဟ"

"အံ့မာ ငါ အခုလည်း စုံထောက်ပါပဲ၊ နင့်ကို အမှုလိုက်ကူတာပဲ"

"ဘာ စုံထောက်ရမှာ လဲ၊ စုံထောက်အတု၊ အလကားစုံထောက်"

"ငါ့ကို ဒီလို မပြောနဲ့ ဟဲ့၊ ငါက စုံထောက်အစစ်၊ နင် မယုံရင် ဒီမှာ သေနတ်၊ ကြည့်ပါလား၊ စုံထောက်မှန်ရင် သေနတ် ရှိရတယ်"

"ဒီမယ် အယ်နီရဲ့ ၊ နင့်သေနတ်ကလည်း သေနတ်အတုပဲ၊ နင် သေနတ်နဲ့ ပစ်တာတောင် ဖိုးညီ ဒဏ်ရာရသလား ကဲ"

အယ်နီက ဒီစကားကို တော်တော် မကျေနပ်ဘူး။ ကျော်ကျော်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့် နေတယ်။ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ချလိုက်တယ်။ ဆက်မကစားတော့ဘူးလို့ ကြေညာလိုက်တယ်။ ဖိုးညီက ဒီနေ့ တာဇံ မဟုတ်ဘဲ မင်းသားလုပ်တမ်း ကစားကြရအောင်လို့ ပြောဖို့ စိတ်ကူးလာတာ မဟုတ်လား။ သူ မင်းသားအက ကချင်တာ မဟုတ်လား။ ကစားပွဲ ရပ်တာကို မကြိုက်ဘူး။ အယ်နီကိုလည်း မပြောရဲဘူး။ ဒါနဲ့ ပဲ ကစားဝိုင်း သိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ကြရတယ်။

အယ်နီဟာ မောမောနဲ့ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာတယ်။ စုံထောက်ဝတ်စုံတောင် ချွတ်ဖို့ သတိမရဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲ တန်းဝင်လာတယ်။ ထမင်း

အုပ်ဆောင်း ဖွင့်တယ်။ ပေကျံနေတဲ့ လက်ကိုတောင် မဆေးတော့ဘဲ မနက်က ကျန်တဲ့ အကြော်ပန်းကန်ထဲက အကြော်တစ်ခုကို ပလုတ်ပလောင်း ကောက်ဝါးတယ်။ အစားတွေ့တော့လည်း စောစောက စိတ်တိုခဲ့ရတာကို အယ်နီ မေ့ပြီ။

ခုနေ အမေသာ မီးဖိုထဲ ဝင်လာလို့ ကတော့ ထမင်းစားချိန် ကျော်တာတောင် ထမင်းမစားဘဲ ကစားမက်တဲ့ အယ်နီကို ဆူမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း အယ်နီမှ ထမင်း မကြိုက်တာ။ မုန့်ပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားချင်တယ်။ ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကို လက်လှမ်းလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မီးဖိုခန်းဝင်ပေါက်ကနေ တူးမာ အမောတကော ဝင်လာတော့တာပဲ။

"အယ်နီရေ၊ အယ်နီ" လို့ ခေါ်ရင်း တော်တော်နဲ့ စကားဆက် မပြောနိုင်ဘူး။ တူးမာတစ်ယောက် သူ့အိမ်ကနေ ပြေးလာတာဖြစ်မှာပဲလို့ အယ်နီ တွေးလိုက်တယ်။ သူ့အိမ်က အယ်နီတို့ ခြံနဲ့ နှစ်ခြံကျော်မှာ...။

"ငါတို့ အိမ်မှာ လေ ငါတို့ အိမ်မှာ အမှုဟ"

"ဟင်"လို့ အယ်နီ တအံ့တဩ ရွတ်လိုက်တယ်။

"ဘာအမှုလဲ ဟင်"

"ငါ့အစ်ကို ... ငါ့ကိုကို လူသတ်ခဲ့တယ်ထင်တယ် သိလား"

"အံ့မာ ကစားပွဲက ပြီးပြီဟ၊ ငါ့ကို လာမလှိမ့်နဲ့ "

"မလှိမ့်ပါဘူးဟယ်၊ ငါတကယ် ပြောတာပါ"

တူးမာက ပြောရင်းဆိုရင်း ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့မှ တူးမာ အတည်ပြောနေတာလို့ အယ်နီ ယုံတော့တယ်။ အမှုတဲ့...။ ကြည့်စမ်း... နောက်ဆုံးတော့လည်း တကယ်ဟုတ်တဲ့ စုံထောက်ကြီး အယ်နီဆီ တကယ့်အမှု ရောက် လာပြီ။

"အခု နင့်အစ်ကို အိမ်မှာ ရှိသေးလား"

အယ်နီဟာ ကိတ်မုန့်ကို ပြန်ချရင်း အားတက်သရောမေးတယ်။

"အေး - ရှိသေးတယ်ဟ၊ ငါ့နောက် အခု လိုက်ခဲ့ပါ အယ်နီရယ်၊ ငါ့ကို ကိုကို ကယ်ပါဦး"

အကြော်ဆီတွေပေနေတဲ့ လက်ကို ဘောင်းဘီမှာ အယ်နီ ပွတ်သုတ် လိုက်တယ်။ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီ မျက်လုံးကစားပြီးမှ တူးမာအနား တိုးကပ် လိုက်တယ်။

"အမှုလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပြီတူးမာရ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အလကား မလိုက် ဘူး သိလား၊ တော်ကြာ ငါ့ကို ကျော်ကျော်က အလကားစုံထောက်လို့ ပြောဦးမှာ "

တူးမာခမျာ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားရှာပါရော။

"ငါ ငါ ဘယ်လောက်ပေးရမှာ လဲဟင်၊ ဟိုတစ်ရက်ကပဲ စုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေကို ငါ အရပ်ဝယ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ အခု ငါးရာပဲရှိတော့တယ်။ ငါးရာ ယူပါလား အယ်နီရယ်"

"ဘာ ငါးရာ"

ပြောပြီးခါမှ အသံနည်းနည်း ကျယ်သွားတာကို အယ်နီ သတိပြုမိတယ်။ အသံနည်းနည်း လျှော့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စုံထောက်ဟန်ကိုတော့ တစ်ကျပ်ဖိုးမှ မလျှော့သေးဘူး။

"ငါလို စုံထောက်တစ်ယောက်က ငါးရာပဲ တန်သလား တူးမာရဲ့ ။ ငါ့ကို နည်းနည်းတော့ တိုးပေး၊ ငါးရာနဲ့ တော့ ငါအမှုမလိုက်နိုင်ဘူး"

အယ်နီဟာ ပါးကလေးတွေ ဖောင်းနေအောင် မျက်နှာကို စူပုပ်ပုပ်

လုပ်ထားတယ်။ သေနတ်ကို မြင်သာအောင်စမ်းပြီး ခါးတစ်ဖက်ထောက်ထားတယ်။ ခုနေ့များ မျက်နှာငယ် တူးမာနဲ့ စုံထောက်ကြီး အယ်နီကို တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့ရင် ရယ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အယ်နီကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။ ငါးရာဆိုတာကိုပဲ အတော် မခံချိုမခံသာ ဖြစ်နေတယ်။
ဈေးဦးပေါက်အမှုပဲ၊ ဈေးလျှော့ပေးလို့ ဘယ်ရမလဲ။

"ဒါဆို ဒီလို လုပ်ပါလားဟယ်၊ အခု ငါးရာ အရင်ယူထား နောက်တစ်ပတ်ကျ မုန့်ဖိုး ထပ်ရတဲ့ အခါ ငါ ငါးရာ ထပ်ပေးမယ်နော် နော်လို့ "

အယ်နီက မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်တယ်။ ခဏကြာမှ "အေးလေ ဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်"လို့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပြောတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ထောင်ဆိုတာ နည်းသလား။ မုန့်ဖိုး အများကြီး ကိုင်မသုံးရတဲ့ အယ်နီအတွက် အမှုလိုက်ခ တစ်ထောင်ဆိုတာ နည်းသလား။

တူးမာနဲ့ အယ်နီဟာ အိမ်နောက်ဖေးလှေကားကနေ လှစ်ခနဲ ဆင်းလာကြတယ်။ အယ်နီ ခြေလှမ်းသွက်လွန်းလို့ တူးမာ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ရတယ်။

တူးမာတို့ အိမ်ဆီရောက်ခါနီးမှ ပဲ ဦးထုပ်ဆောင်းမလာမိတာ အယ်နီ သတိရတော့တယ်။ အေးလေ ... သေနတ်တော့ ပါသားပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အယ်နီဟာ သေနတ်ရှိတဲ့ စုံထောက်ပဲ။ ပြီးတော့ အမှုတွေ အများကြီးလိုက်ဖူးတဲ့ သူပဲဟာ။

အယ်နီတို့ လည်း ခြံထဲဝင်ရော တူးမာရဲ့ အစ်ကိုဟာ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူ ကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်နေပြီ။ ကားနားအထိ အယ်နီတို့ ပြေးကပ်လိုက်တယ်။ ကိုကိုဟာ သူ့အနား အပြေးကပ်လာတဲ့ ကလေးမလေးတွေကို အံ့အားသင့်နေတယ်။

"ဘာဖြစ်လာကြတာလဲဟ"

"ကိုကို အရင်ပြော၊ ကိုကို ခုနက ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ"

တူးမာက ပြောပြီးပြီးချင်း အယ်နီကို စောင်းကြည့်တယ်။

"အယ်နီ မေးလေဟာ၊ စစ်လေဟာ"

အယ်နီဟာ သူ့သေနတ်ကို ပြန်စမ်းတယ်။ နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း လောက် ဆုတ်တယ်။ ကိုကိုအင်္ကျီက သွေးစကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလို့ ပဲ။ ခဏလောက် "ဟို .. ဟို"နဲ့ စကားထစ်နေပြီးမှ စုံထောက်ကြီး အယ်နီ မေးခွန်း မေးနိုင်တယ်။

"ကိုကို လူသတ်ခဲ့တယ်ဆို"

"ဘာ ... ငါက လူသတ်တယ်၊ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ အယ်နီ"

ကိုကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အယ်နီကို ကြည့်နေတယ်။ ပထမ တော့ အယ်နီတွန့်သွားတယ်။ နောက်မှ သတိပြန်ထိန်းတယ်။ စုံထောက် ဆိုတာ မကြောက်တတ်ဘူး မဟုတ်လား။

"တူးမာ ပြောတာပဲ"

"တူးမာ ဟုတ်လား၊ နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောထားတာလဲ တူးမာ ဟင်"

ကိုကိုဒေါသက တူးမာဘက် လှည့်သွားပြီ။

"ကိုကိုတို့ ပဲ အခန်းထဲမှာ ပြောနေကြတာ၊ ကားနဲ့ တိုက်မိတာ သေ ရောဆို၊ သနားပါတယ်ဆို၊ ငါတို့ မြေတော့ မြှုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်ဆို၊ အဲဒါကြောင့် အယ်နီကို သွားခေါ်တာ"

တူးမာရဲ့ မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းပဲ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာတယ်။ ခုပဲ ငိုချလိုက်

တော့မလိုပဲ။ ကိုကိုက ခဏ တွေဝေသွားတယ်။ ပြန်စဉ်းစားနေပုံပဲ။
နောက်တော့မှ အဖြေပေါ်ပြီး သူငယ်ချင်းနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်လို့ ရယ်ကြတယ်။

"အယ်နီကို သွားခေါ်တာက"လို့ ကိုကိုက စကားထောက်တယ်။

"အယ်နီက စုံထောက် ကိုကိုရဲ့ "

"ဟုတ်တယ် အယ်နီက စုံထောက်"လို့ အယ်နီ ဝင်ပြောတယ်။

"အခု ကိုကို အဖမ်းခံပါ။ ဒါဆိုရင် အပြစ်နည်းမှာ ပဲ"

အယ်နီက တစ်ခွန်းထပ်ပြောတော့ ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်က
ရယ်ကြပြန်တယ်။ အယ်နီဟာ တဖြည်းဖြည်း ဇဝေဇဝါဖြစ်လာတယ်။ စုံ
ထောက်ကြီး ဆိုတဲ့ ဟန်က လျော့လာတယ်။ တရားခံတစ်ယောက်က ဒီ
လို ရယ်နေတာ ထူးဆန်းသားပဲ။

"ငါတို့ လူသတ်လာတာ မဟုတ်ဘူး အယ်နီရ၊ ငါတို့ ကားနဲ့ တောင်
တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှေ့ကားက ဝင်တိုက်လို့ ခွေးတစ်ကောင်
သေသွားတာကို ပြန်ပြောနေကြတာ၊ ငါတို့ အဲဒီခွေးကို မြေမြှုပ်ပေးခဲ့
တာကို ပြန်ပြောနေကြတာ ကဲ"

"တူးမာမှ မသိဘဲ"

ခုတော့လည်း သူ့အစ်ကိုကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ တူးမာ မော့ကြည့်
နေတယ်။

"နင်ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လျှောက်ပြော တူးမာ၊ အယ်နီကလည်း
သူ ပြောတောတွေ ကြပ်ကြပ် ယုံ"

အယ်နီက ခြေဆောင့်လိုက်တယ်။ ခြံထဲကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်

လာတယ်။ သေနတ်ကို ပြန်စမ်းဖို့ ၊ ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်ထားပြီး လမ်း
လျှောက်ဖို့ သတိမရတော့ဘူး။ ခေါင်းကလေး ငိုက်စိုက်ချလို့ ။ မျက်နှာ
လေး စူလို့ ။

အယ်နီစိတ်ထဲမှာ တော့ မရလိုက်တဲ့ အမှုလိုက်ခ တစ်ထောင်ကို သ
တိရတယ်။ အမှုလာအပ်တဲ့ တူးမာကို စိတ်ဆိုးတယ်။ နောက်ရက် တွေ
တဲ့ အခါ ရန်ထောင်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။

နောက်တစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တော့ ကစားဖော်တွေဟာ ဆ
ရာမ အယ်နီကို ပြန်တွေ့ကြရတယ်။ အရင်ကလိုပဲ ကြိမ်တုတ်ကိုင်လို့ ပ
ဝါစိမ်းခြုံလို့ ။ သေနတ်ကိုတော့ ဘယ်ဆီ လွှင့်ပစ်မိမှန်းတောင် အယ်နီ
ဘာသာ မမှတ်မိဘူးရယ်။
